

באר בשדה

גליון תורני מבית המדרש דקהל שטפנשט • מהנעשה ונשמע במוסדות שטפנשט

באר חפרה שרים

ילקוט מתורת רבותינו הקדושים זע"א בפרשת השבוע

הלומד ב'אהבה וביראה' תורתו פורחת ומגיעה לשמים

זאת תורת העולה, (א. ב.) אמרו רז"ל 'אורייתא בלא דחילו ורחימו לא פרתח לעילא, (תיקו"ז י) נמצא שהיראה והאהבה שיש לו לאדם בלומדו תורת ד' הם הכנפיים שמרימים תורתו לעילא, וזהו 'זאת תורת העלה' איזה לימוד התורה רצויה ומקובלת לקדם פני מלכא קדישא 'הוא העלה על מוקדה', היינו תורה שנלמדת בחיות והתלהבות בדחילו ורחימו.

(מרן אדמו"ר מסאדיגורה זי"ע)

כל העוסק בפרשת עולה כאלו הקריב עולה

זאת תורת העולה היא העולה (א. ב.) כתב הגה"ק רבי שלום תאומים זי"ע אבדק"ק שטפנשט: צל"ד ענין 'היא העולה' למאי אתא ומאי מרמזת. גם 'כל הלילה עד הבקר', אם לדרשת רז"ל (עין רש"י) להורות על הפסולין שלא יפסלו בלינה, עדיין דברי התורה צריכין ביאור כי יאמר 'כל הלילה', 'עד הבוקר' למה לי והנכון בעיני שרמזה לנו התורה הקדושה מה שדרשו רז"ל (מנחות ק): על 'זאת תורת העולה' להורות שכל העוסק בפרשת עולה כאלו הקריב עולה, ועי"ז שיעור הכתוב עוה"ז, 'זאת תורת העולה' היא בעצמה 'העולה על מוקדה על המזבח', כמו כן יהיה העוסק בפרשת עולה כל הלילה ימי הגלות שדומה ללילה שאין בית המקדש על מכוננו, 'עד הבוקר' שזיריה לישראל אור בוקר שיהיה אז 'אש המזבח תוקד בו', כמו כן בעת הגלות כאשר יעסוק בפרשת עולה.

או יאמר, להורות שמה שאמרו רז"ל על הפסולין שעלו על המזבח שלא נפסלו בלינה, דוקא כאשר האש תוקד על המזבח, משא"כ אם אש על המזבח אז נפסלין בלינה, וזה שאמר 'על המזבח כל העולה עד הבוקר' ובתנאי 'אש המזבח תוקד בו' אז לא נפסלו בלינה.

(אור התורה)

כל הלילה – עד לגאולה העתידה

צו את אהרון ואת בניו לאמר זאת תורת העולה היא העולה על המזבח כל הלילה עד הבוקר (א. ב.) כתב ברש"י אין צו אלא לשון ירוז - מיד ולדורות. אמר רבי שמעון ביתור צריך הכתוב לזרז ומקום שיש חסרון כוונתו בדרשה לשבת הגדול, שנשא הגה"ק רבי מאיר אריק זצ"ל, עמד על ענין היריז המתבקש ודוקא כאן 'מיד ולדורות', וכך אמר: ענין הקרבנות היה גם 'מיד', דהיינו: כאשר בית המקדש היה קיים, וגם 'לדורות' - למיד, שחזר הבית, גם אז יכול אדם להגיע לדרגה של הקרבת קרבן, כאשר הוא עוסק בדיני הקרבנות, כי העוסק בתורת עולה כאלו הקריב עולה, ואולם, כאשר ישראל נמצאים בגלות, בין האומות, ליבם כל עינים, מחמת הצער והטיידה, וזה ענין החסרון כיס כי לב האדם תלוי בכיסו (במאמר ר' יוחנן בירושלמי, תרומות סוף פרק ה'), זו כוונת ר' שמעון: 'ביותר צריך הכתוב לזרז במקום שיש חסרון כיס', דהיינו כשישראל בגלות ויש חסרון של שתלוי בכיס, אז צריך להזהירם שיעסקו בתורת עולה ויעלה להם כאלו הקריבו עולה. וזה מה שהוסיף הכתוב בדרך רמז: 'זאת תורת העולה' - העסק בתורת עולה שיעלה להם כאלו הקריבו עולה, 'היא העולה על המזבח כל הלילה עד הבוקר' - יהיה להם כל זמן הגלות עד הבוקר של הגאולה. והוסיף עוד וביאר ש"על המזבח" כוונתו היא כך: לב האדם נקרא מזבח, כמו שפירשנו באגרת הרמב"ם, ובזמן שבית המקדש היה קיים, היתה האש על המזבח, בתוך המזבח. ועתה ליבו של אדם הוא המזבח המזבח, ועל כן 'ואש המזבח תוקד ליבו של האדם. ובתורת כהנים הוסיף: 'אף בשעת מסעות', והיינו: אף בעת שישראל בגלות ונוסעים

ממסע למסע - לא תכבה אהבת הקב"ה מליבם! וזה כוונת הכתוב שהראה הקב"ה לאברהם אבינו בברית בין הבתרים: "והנה תנור עשן ולפיד אש אשר עבר בין הגזרים" (בראשית טו, יז), ובמדרש שם (עין מדרש שוחר טוב, סוף מנחם נב): "לפיד אש - זה תורה", כי בין הגזרים היינו בית בית ראשון לשני וכן בין שני לשלישי, שאין עוד גזרים מקרבנות, ואז "לפיד אש", דהיינו התורה, שעבר עמהם, הוא במקום הקרבנות.

(ש"ת אמרי יישר)

העצה כנגד מחשבות זרות

זאת תורת העולה (א. ב.) איתא בזה"ק (ח"ג כ"ז) זאת תורת העולה, היא המחשבות הזרות העולות על הלב. והעצה 'על מוקדה', היינו במה שורפין את המחשבות האלו, וזאת על ידי האש קודש של עבודת ה' 'אש אוכלה אש'.

(תורת אבות - כתבי רבי משה מייזנר)

עבודת ה' בהתלהבות פנימית

אש תמיד תוקד על המזבח (א. ב.) פ"א נכנס אחד מחסידיו סטרליסק [מאלו שבאו לחסות בצל מרן הרי"ז יעני' לאחר הסתלקות רבם הק' מסטרליסק] להיכלו של רבינו הק' אדמו"ר הרמ"ן משטפנשט זי"ע וראה כיצד רבינו מתכופף ומחזיר לתנור החורף הגחלים הבוררות שפלטו מהתנור, וכשראה אותו רבינו אמר להם: אנו אוהבים אש פנימית' ואיננו אוהבים אש חיצונית'.

(מפי כ"ק האדמו"ר רבי מרדכי שלמה מביאני זי"ע).

"לכשיבנה ביהמ"ק אביא חטאת שמינה..."

זאת תורת החטאת (א. ב.) איתא בזה"ל שרבי ישמעאל הודה ואמר 'אני קריתי והטייתי' וכתב על פנקסו שלכשיבנה ביהמ"ק הוא חיוב להביא חטאת שמינה. בשולי ענין החטאת השמינה שכתב ר' ישמעאל על פנקסו: מסופר כי לצרכי בריאותו בעיר המרפא קרלסבאד, נישא אליו באחד הימים יהודי למדן וביקש ממנו ביראת הפבד להאיר את עיניו בקושיא שעלתה בראשו: מדוע כתב ר' ישמעאל בפנקסו שלכשיבנה בית המקדש יביא קרבן חטאת, והרי מן הגמרא (ברכות ז) עולה שר' ישמעאל בן אלישע היה כהן גדול, שהדין הוא שאינו מביא חטאת בשגגת מעשה בלבד, ואפילו אם שגג גם בהוראה - יש לו, לכהן גדול, להביא פר הבא על כל המצוות ולא כשבה או שיערה כשאר חטאות היחיד, ואם כן מדוע כתב 'חטאת שמינה'?

השיבו ה'אמרי אמת' על אתר שלושה תירוצים בזה אחר זה:

- (א) כהן גדול המביא פר הבא על כל המצוות, ושפטור לגמרי בשגגת מעשה גרידא, אינו כי אם זה שנמשח בשמן המשחה, אבל ר' ישמעאל בן אלישע חי בבית שני, ואם כן היה מרובה בגדים בלבד, וקרבתו חטאת, ככל יחיד.
- (ב) משחרב בית המקדש והוצרך לרושם על פנקסו-לא היה יותר לו' ישמעאל דין כהן גדול, ודומה מצבו לכהן גדול שעבר מחמת מום וכדומה, שלגביו מצינו בראשונים שדינו לגבי קרבנות הוא כדין כהן הדיוט.
- (ג) יש דיעה בתוספות (במות קד, ד"ה אמה) שהיו שני ר' ישמעאל בן אלישע, ואם כן נוכל לומר שזה שכתב על פנקסו היה זה המוכרז במסכת ברכות שהיה כהן גדול, ואם כן בטלה הקושיא מעיקרא.

המתקן מידותיו ינצל מהרהורי עבירה

צו את אהרון וגו' זאת תורת העלה (א. ב.) כתב רש"י ז"ל: 'אין צו אלא לשון ירוז מיד ולדורות, אמר רבי שמעון

ביותר צריך הכתוב לזרז במקום שיש חסרון כיס'. הענין הוא כך דידוע שקרבן עולה מכפר על הרהור הלב ואם כי חוקק הדבר שיהיה האדם נזהר מהרהור עבירה אבל אם האדם מתקן מדותיו ומתקן גופו שלא יהיה רודף אחרי תאוות עוה"ז, אז השי"ת עוזר לו שלא יבוא ח"ו לידי הרהורים, והנה חובת גוף' עם הכולל בגימט' כיס', וזהו הרמז 'ביותר צריך הכתוב לזרז במקום שיש חסרון כיס, היינו חסרון בגוף, שעדיין אינו מתקן כראוי ועודנו משוקע בתאוות עוה"ז, ואז יוכל עוד לבוא לידי הרהורים רעים אז הוא צריך זריזות וזהירות יתירה.

מפועל קפוחא ופסחא עור וסיוע טיפוסות פרובות בניו חתום ומעבדת השנה.

מפועל האנגליקלידיה החכמי ומונה מספרי הגמון ניתן להשיג במשרדי המוסדות.

כחל נבלה וחלב טריפה ... ואכול לא תאכלהו (א. ב.) מסופר שהרה"ק רבי נחום דוב מטאדיגורא זי"ע

גליון מס' 429

פרשת צו - פרה

בית הכנסת לתורה ותפילה שטפנשט כולל אברכים לעזר - לפנה"צ כולל אברכים לילדים - אהוד"צ רחוב מרש"ל 13 בני ברק

תלמוד תורה "תורת אמת" שטפנשט בני הילדים מתות היל' מכתב היל' מכתב היל' מכתב היל' מכתב היל'

בית הכנסת - מכתב היל' מכתב היל' מכתב היל' מכתב היל'

בית שטפנשט - מכתב היל' מכתב היל' מכתב היל' מכתב היל'

הכנסת אורחים ואש"ל במונה לקבוצות ויחידים - מכתב היל' מכתב היל' מכתב היל' מכתב היל'

מפועל קפוחא ופסחא עור וסיוע טיפוסות פרובות בניו חתום ומעבדת השנה.

אור מתורתו שיעורי תורה ברחבי הארץ, בסני חיוק וערבי יהדות ליום שבתות, בדרשות פת גוילי המשפיעים ומיזי הרבים

הספריה התורנית ומוזיאון להנצחת יהדות ויזנייה וזכר הצדיקים משטפנשט.

מכון תורה "תורת אמת - שטפנשט" להנצחת רבותינו הקדושים לבית שטפנשט - ירוש' והסני הוונדי.

מפועל האנגליקלידיה החכמי ומונה מספרי הגמון ניתן להשיג במשרדי המוסדות.

אנגליקלידיה מילוט שטפנשט בית חיון כ"ח אמתת אמת - שטפנשט רחוב מרש"ל בני ברק

ה"ב עניני תורה, ח"ב עניני נישואין ונישואין, ח"ג עניני נישואין ונישואין, ח"ד עניני נישואין ונישואין

ח"ה עניני נישואין ונישואין, ח"ו עניני נישואין ונישואין, ח"ז עניני נישואין ונישואין, ח"ח עניני נישואין ונישואין

ח"ט עניני נישואין ונישואין, ח"י עניני נישואין ונישואין, ח"יא עניני נישואין ונישואין, ח"יב עניני נישואין ונישואין

ח"יג עניני נישואין ונישואין, ח"יד עניני נישואין ונישואין, ח"יז עניני נישואין ונישואין, ח"יח עניני נישואין ונישואין

ח"יט עניני נישואין ונישואין, ח"כ עניני נישואין ונישואין, ח"כא עניני נישואין ונישואין, ח"כב עניני נישואין ונישואין

ח"כג עניני נישואין ונישואין, ח"כד עניני נישואין ונישואין, ח"כה עניני נישואין ונישואין, ח"כז עניני נישואין ונישואין

ח"כח עניני נישואין ונישואין, ח"כט עניני נישואין ונישואין, ח"ל עניני נישואין ונישואין, ח"לא עניני נישואין ונישואין

ח"לב עניני נישואין ונישואין, ח"לג עניני נישואין ונישואין, ח"לד עניני נישואין ונישואין, ח"לה עניני נישואין ונישואין

זכה נעשית לו סם החיים

זאת התורה לעלה למנחה ולחטאת ולאשם (ו. לז) האמת היא שאפי' לימוד התורה תלוי לפי מחשבת האדם הלומדה, כי הלומדה לשמה עליו נאמר "וצדיקים ילכו בם" (הושע יד. ט) ואם כוונתו להיות לו לקרדום לחפור בה ח"ו הרי נאמר שם "ופושעים יכשלו בם". אל זה רמז הפסוק "זאת התורה הנלמדת ע"י האדם, יכול להיות לפעמים "לעלה ולמנחה"

שלו מתמלא מלימוד זה ובא לידי גיאות, אז התורה הזאת היא 'לחטאת ולאשם', ואין רוח המקום נוחה הימנו, כמד"כ (תהלים קא, ה) גבה עינים ורחב לבב אותו לא אוכל.

(תורת אבות - הס"ק מסלונים ז"ע)

לפניו ית' לריח ניחוח לד', ולפעמים זה יכול להיות 'לחטאת ולאשם', היינו סם חיים למיימינים בה, וסם המות למשמאילים.

(מרו"ק הס"ק מרוז"ו ז"ע)

אוי לו למי שלומד על מנת להתגאות

זאת התורה לחטאת ולאשם ולמלואים. (ו. לז) על האדם להתבונן אם תורתו היא בבחי' מלואים, היינו

פרשת פרה

להשי"ת, והם מאמינים כי לא על הלחם לבדו יחיה האדם, ולכן הם מתרחקים מכל עניני העוה"ז ורואים אותם בבחי' טומאה, ועי"ז הם מטהרים נפשיותיהם בבחי' ואתם הדבקים בה' אלקיכם חיים כלכם היום, ולכן גופם של בני"מ מטמא באהל, אבל אוה"ע טמאים בנפשיותם וגופם אינו מטמא באהל, וזהו ענין מטהר טמאים ומטמא טהורים.

וזהו מה שפרש"י עה"פ "זאת חקת התורה" לפי שהשטן ואוה"ע מונין את ישראל לומר מה המצוה הזאת ומה טעם יש בה, כי אוה"ע אינם רואים בכל המעשים כי אם גשמיות הדבר וזהו ששואלים מה טעם יש בה, כי אינם רואים החיות אשר יש בו, אבל ישראל רואים ומתבוננים בכל דבר בחיות הפנימית שיש בו ועובדים בו להשי"ת להעלותו לקדושה.

(אמת ליעקב)

וזה הוא דברי רבי משה הדרשן, יען שפרה אדומה היא חוקה בלא טעם, ואף שלא נדע ונשיג שום טעם עפ"י שכלינו אעפ"כ אנו מקיימין אותה, וזה הוא תיקון לחטא העגל, שהיה ביסודו מחסרון האמונה ר"ל, ולכן "תבוא אמו ותקנה צואת בנה" תבוא מצוות פרה אדומה שאין לה שום טעם בשכל ההיגיוני, וכל מעשנו בפרה באים מצד האמונה בציווי הבור"ת, ובכך תכפר על מעשה העגל שיסודו היה חסרון אמונה ר"ל.

לטהר טמאים ולטמא טהורים

באומר קדוש (פי"ט ויצרות פרשת פרה)

מרו"ק הרה"ק האדמו"ר מסאדיגורה זי"ע ביאר את דרשת חז"ל (בבמות סא.) על הפסוק 'אדם כי ימות באהל' (במדבר יט. יד) אתם מטמאין באהל ואין אומות העולם מטמאין באהל. דעבודת בני ישראל בכל מעשיהם ודרכיהם בגשמיות להעלותם ולקרבתם

זאת חוקת הפרה (במדבר יט. ב)

ידועה היא הקושיא המפורסמת המובאת ברבים מהספרים הק', דרש"י הק' מביא טעם וביאור לכל מעשה הפרה אדומה אותם הוא מעתיק 'מיסודו של רבי משה הדרשן' ובין הדברים הוא מבאר כי טעם פרה אדומה הוא בכדי לכפר על חטא העגל, וא"כ מדוע נקרא חוקה בלא טעם, ותירץ הרה"ק רבי יצחק מווארק זי"ע ואמר: כי ידוע אשר עיקר חטא העגל נגרם בשל חסרון אמונה - כי אמונה נקרא בזמן שהשכל אינו מאיר והמוח אינו בהיר וכדכתיב 'ואמונתך בלילות' ובוזה לקו אותו דור כאשר מרע"ה התמהמה שעה קלה מלבוא, ונחשך אור שכלם ועשו מה שעשו - ואם כן התיקון לעוון זה הוא תשובת המשקל, התחזקות האמונה, דהיינו להאמין באמונה פשוטה שאף שלא נדע ולא נשיג בשכלינו, אעפ"כ נאמין במצות השי"ת.

המשך יומין דנשמאתא מעמוד 3

מסופר כי לאחר השואה הגיע יהודי תושב ליז'ענסק (בעבר) אל כ"ק האדמו"ר מבאיאן-ניו יארק זי"ע, והאדמו"ר התעניין וחקר אצלו אודות החורבן שהשאירו הנאציים הארורים בעיירה, סיפר לו היהודי שהנאצים החריבו הכל ואף אל הציון של הרבי ר' אלימלך זי"ע אי אפשר לגשת כמו שהיה נהוג, נענה לו רבי מבאיאן ואמר לו: נכון שלדאבוננו לא נשאר כלום לזכרון מציונו של הרבי ר' אלימלך ולא הבימ"ד שלו וכו', אבל התפילה שחיבר הרבי ר' אלימלך היא נשארה וקיימת, התפילה "שנראה כל אחד מעלת חברינו ולא חסרונם" - זה נשאר לנו זכרון מהרבי ר' אלימלך זי"ע.

לו מזה חלישות-דעת מעט, בא אליו עשיר אחד שלא היה כ"כ ישר-דרך, ונתן לו הרבה מעות ועשה שבת ברווח וחיתה נפשו של הרבי ר' אלימלך, מאז והלאה התחיל העשירי להיות לירד מטה מטה עד שנעשה עני ואביון, הלך לרבי ר' אלימלך זצ"ל ושאל אותו: וכי בזה שנתתי לכם מעות לש"ק עשיתי 'עבירה' גדולה כל-כך עד שמאז התחלתי לרדת מטה מטה? אמר לו הרבי ר' אלימלך: תדע שאתה קלקלת מעשיך כל-כך עד שבשמים הוציאו ודחו אותך לגמרי מה'רשימה' (דהיינו, שנשמתך נדחתה מלפני המ'קום"ר"ל) ובעבור המצווה הזאת שעשית עמי נעשה רעש למעלה ויצא פסק שיכניסו אותך שוב ל'רשימה' והתחילו לפשפש במעשיך ולנכות מעוונותיה, ולכן נעשית עני.

דהיינו: אם ארבע-מאות שנה קודם ירידת נשמתו לעולם ירדו לעולם השפעות בזכותו, כל-שכן עכשיו, בדורותינו אחרי שנשמתו של הרבי ר' אלימלך כבר היתה בעולם הזה בוודאי שיוודת לעולם ההשפעה בזכותו.

תחת אחד השיחים עם חסידו ושומעי לקחו שח מרו"ק הרה"ק מרוז"ו זי"ע, שפעם היה נדמה לרבי ר' אלימלך שבילדותו פגם משהו על ידי ידיו הק'. לקח את שתי ידיו, הכניסם לאש וחרסם-שרפם, והקב"ה ברא לו שתי ידים חדשות!, "היודעים אתם מה היו ידיו הק'?" שאל הריזניער וענה: "שתי ידיו, היו 'שני לוחות הברית', ועשר אצבעותיו הק' היו 'עשרת הדברות'. עד כאן לשונו הזהב של רבנו הק'. עוד סיפר הרה"ק מרוז"ו ז"ל שפעם אחת לא היה לרבי ר' אלימלך מאום לצורכי שבת, ונגרם

המשך זכרון להולכים מעמוד 7

עולה לארץ הקודש וס'ת בזרועו

בשנת תשי"א לאחר שעלה הרה"ק מבאהוש זי"ע"א לארץ ישראל חשקה נפשו לעזוב את אדמת נכר ואת החולין שבה, ורצה לעלות לחון את עפר ארץ הקודש לישב בישיבה על התורה ועל העבודה, הוריו ע"ה התקשו לחשוב על מהלך כזה, שכן הרשויות לא נתנו לקחת את הרכוש והחפצים וזלת מזוודה אחת לנפש! למעשה אחר שראו את חשקו הגדולה של בנם יחידם, החליטו במסירות עילאית להשאיר הכל מאחוריהם, את ביתם המפואר ואת רכושם הרב, והכל למען רצונו להתעלות ברוחניות, אך דא עקא עמדה בפניהם קושי גדול יותר, והוא שבנם כבר הגיע לגיל גיוס והשלטונות ברומניה לא נתנו אישורי יציאה לאלו שהגיעו לגיל זה, בצר להם פנו לרבים הרה"ק מבאהוש זי"ע"א ואודות לברכת קדשו היה זה "מופת" שלא עפ"י דרך הטבע, ובחסדי ה' זכה לקבל אישור יציאה באופן פלאי! לימים סיפר על תעצומות הנפש של הוריו ע"ה, אך שהשאירו מאחוריהם את כל רכושם, וכמובן ברגעים כאלו כל אחד מחפש

בדרך התורה והחסידות על כל צעד ושעל, בשנים אלו זכה אף להיות סמוך על שולחנו של הרה"ק רבי יהודה'לי מדזיקוב זצ"ל בימי השבתות וזכה לשמשו בשימוש חכמים תקופה ארוכה, לאחר תקופה עברה המשפחה למקום משכנה החדש בשכונת קטמון, שם זכה לחזות בצל קדשו של הרה"ק רבי אהרן מבעלזא זי"ע"א ולהכנס אל הקודש לעצה ולברכה.

למשך תקופה ארוכה החזיק כולל מיוחד בבית המדרש טשורטקוב בו היה הסדר שהוגים בספרי חסידות כהכנה קודם התפילה, אכן נתקיים בו מאמר חכמו ז"ל "כל הקובע מקום לתפילתו אלקי אברהם בעזרו, וכשמת אומרים לו: אי עניו, אי חסיד, מתלמידיו של אברהם אבינו!!", גם בימים טובים וימים הנוראים התפלל בבית המדרש טשורטקוב, שם קבע מקום לתפילתו למעלה מיובל שנים בקפידה רבה, ואף בשנות זקנותו כשרוב זקני המתפללים כבר הלכו לעולמם, היה נצפה עומד בזמן הדלקת נרות שב"ק, ומבקש מן העוברים ושבבים שיכנסו להשלים מנין לתפילה, על אף שכבר היה במרומי גילו לא יותר על

המשך בעמוד 3

התפילה בבית מחדש מעט זה אליו היה קשור בלב ונפש.

ימי השב"ק והמועדים במחיצתו היו מקשה אחת של הוד קדומים, אצלו לא היה שום שינוי ברבות הימים, וכאילו לא עברו שנות דור, לא זו כמלוא נימה מכל קוצו של יו"ד, אם במנהגים אשר ראה אצל רבותיו, ואם בסדרי הסעודה ונוסח הזמירות, הכל כפי המסורה הסלולה עליהם נתגדל, לאורם של צדיקי בית רוז'ין וגאוני חכמי רומניה, אותם הזכיר תמיד בסילודין, וזכר את כל ימי ההילולא של צדיקי שושלת הקודש, אליהם היה דבוק בלו"ג, והיה מספר מגודל קדושתם ומעלתם, למען ידעו דור אחרון.

אודות הקשר הנפשי שהיה טבוע בעורקיו לצדיקי בית רוז'ין, ראוי לציין אשר בירח האיתנים שנת תשל"ד עת פרצה מלחמת יום הכפורים ובימי חג הסוכות שלאחריו היתה 'האפלה' בשעות הלילה, וברחובות העיר לא נראתה נפש חיה, למרות זאת כשהגיע ליל הושענא רבה לא יותר והלך במסירות בחשכה מוחלטת כשמשגשג בכחלי הבתים, עד אשר הלכה לסוכה אשר מעל בית המדרש טשורטקוב, וזאת בכדי להיות נוכח בסעודת ההילולא של אדמו"ר הזקן מטשורטקוב זיע"א.

לפרנסתו שימש כסופר סת"ם, מלאכת קודש זו למד אצל הרה"ח רבי מנחם הכהן וידוביץ ז"ל הסופר מומחה שבירושלים ומח"ס מנחת הסופר, והוא אשר סמך ידו עליו והיה שולח רבים שילכו לראות אצל רבי משה שפונד איך לכתוב האותיות! אכן נתפרסם שמו כסופר מומחה אשר רבים ביקשו שדוקא הוא זה שיכתוב עבורם, בידועה את צדקת דרכו בתמימות ובישרות ובכתיבה תמה ויפה, כן היה הגאון הגדול רבי יוסף שלום אלישיב זצ"ל שהתגורר בשכונתו שולח אליו שאלות שונות בעניני סת"ם, במהלך השנים זכה לכתוב עשרות ספרי תורה, כן זכה לכתוב לכמה מגדולי ישראל זצ"ל, ביניהם לצדיקי בית רוז'ין זיע"א, וכן להרה"ק הבית ישראל מגור זיע"א שביקש יגור לתקן ספר תורה שבהיכל ישיבה לצעירים חר"ב בעיה"ק ירושלים.

פרק מיוחד בחייו היתה התקשרותו בלו"ג לאדמו"ר"י בית סדיגורה, אדמו"ר הרה"ק האביר יעקב זיע"א, ומרן הרה"ק רבי שלמה'ניו זיע"א, ובמיוחד לאדמו"ר הרה"ק הכנסת מרדכי זיע"א, שבחר בו כסופרו האישי והיה נקרא תדיר אל הקודש לכתוב קמיעות על פי סודו, והזהירו לבל יגלה לאיש את תוכן הקמיעות ואופן הכנתם, ועל פיו היה נוהג לטבול במקוה עובר לעשיית הקמיעות ולא לשוחח שום מילה עד אחר הכנתם, אחר הסתלקותו דבק בבנו אדמו"ר נקשר בלו"ג והמשיך לעמוד לימין צדיק בכתבת הקמיעות.

בליל י"ד אדר השני בהאי יומא רבה פורים דפרזים השיב את נשמתו הטהורה לבוראה ונטמן בו כיום בהר המנוחות ירושלים, שם נטמן סמוך ונראה לקברי אבותיו. ת.נ.צ.ב.ה.

השאר אחריו את רעייתו תבלחט"א בתו של הרה"ג ר' דוד ברגמן ז"ל שנלב"ע בצעירותו, בנו של הגאון רבי שמעון ברגמן זצ"ל מפארי הישוב הישן וממשפחת רמי היחס בעיה"ק ירושלים, וזרע ברך ה' דור ישרים מבורך, מרביצי תורה ומעש"ט, חתנו הרה"ח ר' אהרן משה גוטמן שליט"א מציריך-שווייץ, ובניו הרבנים הגאונים רבי יצחק דוד שליט"א ו"מ ביישיבת פרמישלאן בבני ברק, בנו רבי שלמה זלמן שליט"א ראש כולל 'בני בנים' באשדוד, בנו רבי אליעזר ליבר שליט"א ראש ישיבת 'אהלה של תורה' בבית שמש, בנו רבי אברהם ברוך דוב שליט"א מחשובי האברכים באלעד, נכדים נינים כ"י ההולכים בדרכי התורה והחסידות.

יומין דנשמתא

כ"א אדר - יומא ההילולא רבא של מרן הק' בעל ה"נועם אלימלך" מליז'ענסק זי"ע

לכבוד כ"א אדר הננו כזה להביא כמה ענינים הקושרים בין מרן הק' הרבי ר' אלימלך" ובין מרן רבינו הסב"ק מרוז'ין זי"ע

"וידריכם בדרך ישרה... אל עיר מושב"
"הרבי רבי אלימלך מליז'ענסק זי"ע הכין דרך מפלט לרבינו בדרך בריחתו מרוסיה."

מספרים זקני חסידי רוז'ין: היה זה בעת שיצא רבינו

הרוז'ינער זי"ע מבית-האסורים, ונתקבלה אצלו החלטה שעליו לעזוב את רוסיה ולעבור את הגבול לכיון אוסטריה, והנה לאחר יום של טלטלים ובריחה עקלקלת המשברות את הגוף והנפש, המראה ר' שמוליק המשמש - כידוע נתלוה אליו ממשו הנאמן ר' שמוליק שלא משה ידו מתוך ידו ימי המאסר והבריחה עדי הגיעו למקום מבטחים - כי נטו צללי ערב, והלילה עומד לפרוש כנפיו פנה אל רבינו הק' הרוז'ינער ואמר: הנה יורד הלילה וקשה להמשיך בנסיעה, הבה נטה דרכנו מעט ונכנס לאחד מבתי הכפר שלפנינו, נלינה שם, ועם בוקר נמשיך במנוסתנו, רבינו זי"ע הוציא ראשו מהמרכבה, הסתכל על בתי הכפר וראה שכולם הם בתים קטנים נמוכים עשויים מחומר וקש, והגיב: לא, נסע הלאה! כשהגיעו לכפר אחר פנה שוב חזר המשמש על בקשתו, ושוב הביט רבינו על הבתים הקטנים ופסק שיסעו הלאה, משהגיעו לכפר נוסף, ורבינו ראה בין בתי הקטנים בניין אבן מתנשא מעל בתי הכפר אורו ואמר: כן, כאן נשאר ללון, המשמש ירד מהמרכבה ובחן את פתח הבית הגבוה, והנה לשמחתו גילה "מוזחה" מיד מיהר ודפק על הדלת, בעל-הבית פתח את הדלת, ולשמחת המשמש ראה לפניו יהודי שומר תורה ומצוות, אמר לו המשמש כי במרכבה ישב הרבי הצדיק מרוז'ין והוא רוצה ללון אצלו. משרק שמע בעל-הבית שהנה "רבי" - צדיק נמצא בקרבתו ורוצה ללון אצלו, מיד אץ רץ אל המרכבה ובשמחה ובפנים קורנת מאושר, הזמין את רבינו להתארח אצלו, שכן כבר זה היה לו לכבוד ולעונג, באמצע הסעודה הגדולה שערך היהודי המארח לכבוד רבינו שח לו בעה"ב מהי סיבת התרגשותו הגדולה, וכן סיפר: אבי המנוח היה גם כן מתגורר בכפר זה, בבית אשר איננו שונה משאר בתי הכפר, כלומר בקתה נמוכה הבנויה מתבן וקש ומצופה בחימר מבית ומחוץ, כמובן שבקתה כזו לא מחזיקה מעמד יותר מחורף אחד או שתיים ולאחר מכן היא מתפוררת, ודרי הבית גאלצים לבנות את הבקתה מחדש, אבי, שהיה איש פשוט ותמים דרך, היה נוסע מדי פעם אל הרה"ק הרבי ר' אלימלך זי"ע, ולא עשה שום פעולה בחייו 'קטנה או גדולה' מבלי לקבל מקודם את הסכמתו וברכתו של הרבי, כך

צדיק מצרות נהלץ

מעשה ביהודי אחד מאנשי שלומו של הרה"ק הרבי ר' אלימלך, שניהל בית מרוחז לפרנסתו, והיו באין לשם הגויים הכפריים לשותות ולהשתכר ובחצות הלילה היה היהודי מטפל בהם ומחזיר את השיכורים לביתם. בא' מן הימים פרצה מריבה בין השיכורים ולאחר מכות וקללות וזריקת בקבוקים נותרו על הרצפה ארבעה גימס פגרים מתים, היהודי נבהל והכניס את הגופות לחדר הפנימי וסגר מהר את הבית ומיהר אל הרבי ר' אלימלך, ובכה לפניו וסיפר לו על מקרה-הביש שאירע בבית מרוחזו. והוסיף כי אם הכומר המקומי יודע מזה הוא עתיד לסבול נוראות וישליכו אותו לבית הכלא לאורך ימים. הרבי הרגיעו ואמר לו כי יקבור את הפגרים בבית הקברות הנוצרי, וחזר היהודי לומר כי הכומר יעשה לו צרות מה עוד שהוא מתגורר ליד בית הקברות, ונענה הרבי ואמר אז תקבור גם את הכומר...

היהודי נתמלא עוז ואמונה וחזר לביתו כשברך הוא עובר ליד השוק המקומי שם מתגודדים סבלים עניים ומחכים בכליון עיניים לעבודה. היהודי רמז לאחד מהסבלים שהיה נראה לו כנברתן, וסימן לו שיבוא עמו, בהגיעו לביתו הראה לטבל שטבע של זהב ואמר לו יש כאן גופת מת אני צריך שתקבור אותו בבית הקברות וכשתסיים מלאכתך אתן לך רובל זהב זה. הוא הוציא את אחת הגופות והסבל העמיסו על גבו ויצא לבית הקברות, ביתנים היהודי הוציא עוד גופת מת וכשחזר הסבל אמר לו לא עשית כלום הנה המת חזר לפה... הסבל לא הבין חוכמות ולקח שוב את המת לקבור, וכשחזר שוב הוציא היהודי את אחת הגופות ושוב רץ לבית הקברות וחזר חלילה ארבע פעמים. והנה בפעם הרביעי הכומר שהתגורר בקרבת מקום הסתקן לדעת מה הם הקולות מבית הקברות וירד מביתו ונכנס והתחבא בין הקברים, ואז היה אחרי שהסבל קבר את הגופה הרביעית וכשהתקרב הכומר הוא התרגו עליו וצעק: שוב פעם יצאת מהקבר, וזאת תפוס ולא שם לב לצעקתו והשליך אותו אל אחד הבורות וקברו תחת שכבת חול ואבנים וברזלים. וחזר ליהודי ושלם לו את שכרו המלא.

כן יאבדו כל אויבך ה'.

ש מהחסידים שהסמיכו לסיפור מופלא זה את דברי הרמב"ם ז"ל בהקדמתו לסדר זרעים מששה סדרי משנה, אודות הסיבות אשר הקב"ה "מסבב כל הסיבות" מכוון דרכי בני אדם ומעשיהם בישו בו ובנייתו של העולם, וזו לשונו: "... כמו כן עובד ומכין הטוב ההוא לאיש אשר חפץ הבורא לתיתו לו... יצוהו לעבדו לבנות

ארמון כליל יופי ולנטוע כרם חשוב כמו שיעשו המלכים וכל הדומה להם, ואפשר שיהיה הארמון ההוא מזומן לאיש חסיד שיבוא באחרית הימים ויחסה יום אחד בצל קיר מן הקירות ההם ויהיה לו סיבה להנצל ממוות, כמו שאמר איוב (כז. טז) "כינין וצדיק ילבש". *

מאמרות-קדשו של הס"ק מרוז'ין על הרבי ר' אלימלך זי"ע:

פעם אמר מרן הרה"ק מרוז'ין זי"ע שאין דרכו לנסוע לצדיקים אחרים לא מחמת... (ולא סיים) חלי מחמת חולשתו, אבל אילו היה הרבי ר' אלימלך לא היה נוסע אליו אפילו מרחק גדול, והוסיף ואמר: ארבע-מאות שנה לפני שירדה נשמתו של הרבי ר' אלימלך לעולם כבר ירדו ההשפעות לעוה"ב בזכותו. הוסיף ואמר על זה בנו מרן רבי אברהם יעקב מסאדיגורא זי"ע בזה"ל: "השתא מאי דלא הוה הוה, מאי דהוה לא כל-שכן";

סגולות מגדלים

ילקוט סגולות לימי השנה מלוקט מפי גאונים קדמונים ומקורות נאמנים
מתוך מפעל "סגולות מלכים" הלא המה סגולות אשר יסודתם בהררי קודש, והוא
כשולחן הערך לסגולות מסודר לפי ימי וחודשי השנה דבר יום ביומו
מאוצרותיו של הרב אברהם יעקב סלמון שליט"א רב דקהל שטפנשט

סגולות בגדי שבת

ופשט את בגדיו ולבש בגדים אחרים (ה' ד)

העריב השמש ויכולים להתחיל בעשיית מלאכה (כפי שה' נהוג בבעלזא מדי שבוע בשבוע) עמד שם המשמש רבי שמואל בצלא"ס ע"ה שהיה אדם פשוט נענה ואמר על א' שהלך לעולמו באותו שבוע עכשיו כבר יקחו אותו בחזרה לגיהנום אמר מרן חס ושלום כל זמן שאדם לבוש במוצאי שבת בבגדי שבת בעולם הזה נחשב אצלו שבת גם בעולם הבא.

(אדמו"ר בעלזא ה"ג ע"ג קצו)

שמירה בשעת לכישת בגדי שבת

ובפרט בבגדי שבת צריכין שמירה מעולה יותר כאמור כי הס"א הולך וסובב סביב נגד האדם להתדבק בו ובפרט בבגדים של שבת, על כן אמר האר"י ז"ל שצריך האדם לומר בשעת לכישת בגדי שבת "כל כלי יוצר עליו לא יצלה וכל לשון תקום אתך למשפט תרשיעי זאת נחלת עבדי ה' וצדקתם מאתי נאום ה'.

(קב הישר פרק מו)

צבע מלבושי שבת

איתא בס' הכונות דף ס"ג קבלתי ממורי ז"ל שכפי הצבע וגוון המלבושים שלוש שבת בעולם הזה כן ממש יתלבש בגן עדן אחר הפטירה תמיד ביום שבת.

(בן יהוידע שבת ק"ג, ב)

החלפת מנעלים בשבת

נשאלתי מכ"ק אדמו"ר הרב הצדיק המפורסם מו"ר ישראל זצ"ל מבאהוש, בענין הא דבענין שינוי בגדים נאים לשבת, שלא יהיו כשל חול, אם צריכים להחליף גם מנעלים אחרים נאים לכבוד שבת. תשובה, וכו' וכו', ועפ"י נראה דאין צריך להחליף מנעלים אחרים לכבוד שבת, וכדמוכח מש"ס כתובות (ס"ה ע"ג), והאי תנא מסייע לן לפרש להירושלמי הג"ל בניחותא כפירוש הקרבן עדה דלא אורחיה דבר נש שיתקן לו שני זוגות מנעלים אחד לחול ואחד לשבת.

(שו"ת הרב"ז, [לרבי בצלא"א זאב שפרן אב"ד שטפנשט ובאקו"ח ח"א סי' יב])

לבישת בעקיש"ע בשבת

הגיד אאזמ"ר הגה"ק מהר"ש ז"ע אבדפה"ק [בעל שם שלמה] כי מה שהוא מנהג ישראל בפולין וגם בארצות הקדם וגם החסידים במדינתנו לילך [עכ"פ בשבת] בבגדים ארוכים שקורין קאפטאן או בעקיש"ע, אינו מדת חסידות ומנהג בלבד, רק מקורו בגמרא שבת ק"ג ע"א ובשו"ע סי' רסב מ"ג שאם אין לו בגדים לשבת מיוחדים ונאים עכ"פ ישלשל בגדיו למטה עיי"ש, והתייג מן שהולך בבגד ארוך כנ"ו ובחול מגביהו בעת שהולך ועוסק בסחורתו ובשבת יוכל לשלשלו למטה דרך כבוד, משא"כ ההולכים בבגדים קצרים כלבושי דייט"ש איך יוכל לשלשל למטה בשבת, ע"כ יסודתו בהררי קודש מקורו טהור מהגמ' וש"ע.

(דברי תורה מונקאטש מהר"ק אות נח)

העלאת הדברים הנמוכים והשפלים

אמר שבשבת יכולים להעלות לקדושה כל הדברים הנמוכים והשפלים, ושטריימיל גם כן לובשין, לפי שהוא מונב החיה ומעלין אותו עד הראש.

(אמרי פנחס שער השבת אות ב')

השינויים הרבים בפעולות, שהלכו לטבילה לכבוד שבת, לבשו בגדי שבת ועשו ולמדו עיני שבת, זה גרם להרגשת הקדושה, ההשתנות וההתעלות הגדולה.

החליטו ביניהם שיבדקו את הדבא על ידי שיעשו את הפעולות שעושים לכבוד שבת ביום אחר, כגון ביום ראשון או שני ילכו למקוה, לאחר מכן ילבשו בגדי שבת וכו', ואז יראו האם אכן ירגישו קדושה כבשבת. ואכן כן עשו, ובאמת הרגישו קדושה והתרוממות גדולה. ונחלשה דעתם מזה, כי סברו שמזה מוכח, שהקדושה שהם מרגישים בשבת קודש איננה אמיתית, ולא מכת השבת.

הלכו התלמידים לשאלו את רבם החוזה מלובלין זיע"א, שאל אותם החוזה - 'האם לבשתם בגדי שבת בעת הנסיון שעשיתם'. השיבו לו התלמידים בחיוב. ענה ואמר החוזה, כעת אני יודע את האמת, באמת בכל שבת אתם מרגישים את קדושת שבת האמיתית, ומה שהרגשתם קדושה גם ביום שני, הוא מחמת בגדי השבת שלבשתם, שכן בגדי השבת ספוגים בקדושת השבת, ולכן גם ביום חול, הרגשתם קדושה על ידי זה.

(שבת בית רפשיין ח"א דף כו)

שמירה ממוזיקים ומרעין בישין

כאשר הרה"ק מהר"ש מבעלזא ז"ע היה אברך צעיר אצל חמיו, יצאה באותו זמן גזירת המלכות שיקחו בכח אברכים לצבא הגויים, והיו שוטרים מחפשים יהודים ברחובות, וכאשר היו היהודים רואים את אותם שוטרים, היו מתחבאים מפניהם. יום אחד ראה חמיו שהשוטרים מסתובבים סביב ביתו, הבין מן שמוציא רוצים הם לקחת את חתנו לצבא רח"ל, ולכן מיהר וצעק לחתנו, שילך ויתחבא מהרה. אולם הרה"ק לא שת לבו לדברי חמיו, ובמקום לרוץ ולהתחבא, רחץ ולבש בגדי שבת, והתיישב ללמוד על יד השולחן. לאחר זמן קצר נכנסו השוטרים לביתו, חיפשו אותו בכל הבית, ואף עברו בסמוך אליו, אולם לא ראו אותו כלל, ולכן הלכו כלעומת שבאו. שאל אותו חמיו, כיצד קרה הדבר, הרי ישבת אצל השולחן גלוי לעין כל, וכיצד לא ראו אותך השוטרים. השיב לו הרה"ק, הרי זהו פסוק מפורש הכתוב אצל רות (רות ג. א) 'ורחצת וסכת ושמת שמלותיך עליך וגו' אל תודעי לאיש, ופירשו חז"ל בירושלמי (פאה פ"ח ה"ג), ד'שמלותיך' אלו בגדי שבת. ומכאן שהלבוש בגדי שבת, אף אחד לא רואה אותו, ואינו יכול להרע לו, וזהו 'אל תודעי לאיש'. מכאן רואים, את המעלה הגדולה של בגדי שבת, שבכוחם להציל מכל מרעין בישין.

(אילה שלוחה רות עמ' פד)

חסרון החלפת בגד אחד

מסופר על רבי שלמה מקרלין שבאחת השבתות חש תחושה שונה ברגל שמאל, והתברר שלמרות מנהגו להחליף את כל בגדיו לכבוד שבת בטעות חבש גרב של חול ברגל שמאל.

(שמע שלמה השלם, ח"ב תולדות וסיפורים עמוד 83)

בגדי שבת שמירה גדולה לאדם

יש לבושי שבת ויו"ט והם בגדי קודש וכמ"ש בבגדי כהונה (שמות כח, ב) בגדי קודש לאהרן, והלבושים הללו מי שזוכה ללבשן ניצול מכל רע, וכל בחינת הרע בורח מן האיש שזוכה ללבושין בגדי שבת, והלבושים הללו הם בחינת אורות מקיפים, והם שמירה גדולה לאדם.

(אמרי פנחס תנ"ך אות רנה)

כל זמן שאדם לבוש במוצאי שבת כבגדי שבת בעוה"ז נחשב אצלו שבת גם בעוה"ב

פעם במוצאי שב"ק בשעה ש"ק מרן מהר"ד ז"ע הורה להשמש דמתא ללכת להודיע לבני העיר שכבר

החלפת בגדי שבת מן התורה

אמר רבי אחא בר אבא אמר רבי יוחנן מניין לשנוי בגדים מן התורה שנאמר ופשט את בגדיו ולבש בגדים אחרים, ותנא דבי רבי ישמעאל לימדך תורה דרך ארץ בגדים שבישל בהן קדירה לרבו אל ימוזג בהן כוס לרבו.

(שבת ק"ה, א)

חידוש המהרש"א ד'אל ימוזג כוס לרבו' הכוונה 'כוס קידוש'

גמ' מנין לשינוי בגדים כו'. לענין שינוי בגדי שבת מייתי לה, דהכי נמי בע"ש בגדים שבישל בהן כדכתיב את אשר תאפו אפו ואת אשר תבשלו גו', אל ימוזג בהן כוס לרבו והיינו כסא וקידושא במעלי שבתא וק"ל.

(מהרש"א שבת ק"ה, א)

שלא יהא מלבושך של שבת כמלבושך של חול

וכבדתו מעשות דרכיך, וכבדתו שלא יהא מלבושך של שבת כמלבושך של חול, וכי היא דרבי יוחנן קרי למאניה מכבדותו.

(שבת ק"ה, א)

ישתדל שיהיו לו בגדים נאים לשבת

וישתדל שיהיו לו בגדים נאים לשבת דכתיב 'וכבדתו', ודרשינן (שבת ק"ג, א) 'שלא יהא מלבושך של שבת כמלבושך של חול', ואם אי אפשר לו להחליף בגדיו, לפחות ישלשל אותם למטה דרך כבוד.

(שור א"ח סימן רסב)

בגדי שבת שיוזכר שאסור בעשיית מלאכה

ומחליף בגדי החול ולובש בגדי שבת לכבוד שבת ושיוזכר שהוא יום קודש ואסור בעשיית מלאכה.

(בלבו סימן לא)

בגדים נאים בשבת סגולה לפרנסה

הביא מהרה"ק ר' יעקב משה מקאמאראנא ז"ל פעם בראותי אותי בבגד נאה לשבת אמר המדקדק לילך בבגדים נאים לשבת מסוגל לפרנסה.

(שלשלת קאמאראנא זכרון קודש ליקוטים)

בליל שבת ישן בבגדי שבת

בגדי שבת לבש [מרן החתם סופר] במקוה, ומאד היה נזהר להחליף כל בגדיו לכבוד השבת, אפי' הבתי ידים (האנדשטיטצען). בליל שבת קודש היה ישן בהם, ובמוצאי שבת קודש פשט את בגדיו של ש"ק ולבש בגדים אחרים של חול.

(מנהגי בעל החתם סופר החדש פ"ד סעיף ז-ח)

בגדי שבת משפיעים קדושה גם ביום החול

סיפר הרה"ק רבי אליעזר מדזיקוב, שפעם שבת עם אביו הרה"ק מראפשיץ אצל הרה"ק החוזה מלובלין, והיו דיבורים בין הצדיקים על ענין קדושת שבת. באותה שבת כולם הרגישו קדושה גדולה ותענוג גדול בקדושת שבת, ממש מעין עולם הבא, הם סערו ורחתו מקדושת שבת. והתחילו לחשוב ביניהם, מהיכן מגיע הרגשת קדושה זו, האם מכת קדושת היום מרגישים הם קדושה, ובאמת הגיעו לקדושה אמיתית שבאה בכח השבת. או שמכיון שהם מצויים כאן בלובלין, והכינו עצמם בכמה פעולות שעשו, לכן יש להם את הרגשת הקדושה. אבל אין זו קדושה אמיתית שבאה מכת השבת, אלא מחמת

סגולות מלכים

ילקוט סגולות לימי השנה מלוקט מפי גאונים קדמונים ומקורות נאמנים
מתוך מפעל "סגולות מלכים"..... הלא המה סגולות אשר יסודתם בהררי קודש, והוא
כשולחן הערוך לסגולות מסודר לפי ימי והודשי השנה דבר יום ביומו
מאוצרותיו של הרב אברהם יעקב סלמון שליט"א רב דקהל שטפנשט

סגולות הרה"ק הרבי ר' אלימלך מליזענסק זיע"א / ב'

סגולה שלא יתקשו בלידתו לאכול מלוח מלכה

בס' דברי יצחק שמעתי בשם רבי ר"א סגולה לנשים שלא יתקשו בלידתן שיאכלו בכל מוצאי ש"ק איזה דבר לשם סעודת מלוח מלכה, ואם גם יאמרו בפה מלא לשם מצות סעודת מלוח מלכה, ועיי"ו ילדו בנקל בעזה"י.

(אהל אלימלך אות נז)

תשובה סגולה לזכרון

כ' בס' רמתיים צופים דף מ"ה, רבינו הק' רר"א מליזענסק שביקש אחד מאתו לעזור לו שיהי' לו זכרון, והשיב עשה תשובה, וגדולה תשובה שמנעת עד כסא הכבוד, ויהיה מקוים בך ואין שכחה לפני כסא כבודך, ואדמו"ר מגור זצ"ל השיב לשואלו דברי מגידון התנצלות השכחה, האם הודמן לך שתיגע בכף האוכל אל האוון, השיבו לא, ומדוע, יען כי באכילת פיו תלוי חיות גופו ואיבריו, אז אמר לו א"כ האין תוכל לשכוח התורה שהיא ג"ח חיות האדם, וז"ש (תהלים קיט) לעולם לא אשכח דבר כי בם חייטני, היינו אחרי שהם העולם החיות שלי א"כ לא אשכח כנ"ל ודפח"ח ע"ש.

(אהל אלימלך אות ט)

שלא לשתות משקה בשמחת תורה קודם הקפות

כ' בס' אוצר החיים פ' שמיני כי אצל הר"א הי' אסור לשתות שום משקה בימים אחרונים של סוכות על אחר גמר הקפות שלא יתערב זר בשמחה של קדושה וכו'.

(אהל אלימלך אות סב)

ג' פעמים תהלים ביום אחד כתענית משבת לשבת

כ' בספר רחמי האב אות נ"ז וז"ל, וקבלה מרבינו אלימלך כי האומר ביום אחד ג' פעמים כל התהילים הוא חשוב כתענית משבת לשבת, ע"ש.

(אהל אלימלך אות ע)

יחשוב הריני עושה עצמי מרכבה לשכינה - סגולה לטהרת המחשבה

כ' בס' דרכי צדק אות כ"ו קבלתי ממורי הרה"ק ר' אלימלך בכל עת שהוא לומד יחשוב הריני עושה א"ע מרכבה לשכינה כדאיתא בשע"צ בתיקון הנפש ואפילו אלף פעמים ביום יאמר כן, ואמר מ"ו נ"י כי הגוף מתקד מאוד מזה כדאיתא בב"א וכשירגיל עצמו בזה יטהר מחשבתו ויסור ממנו הרהורי עבירה ויזכה להתפלל במחשבות קדושות ומקדש עצמו כמו בתעניתים ויסגופים, עכ"ל.

(אהל אלימלך אות עא)

חידושי תורה סגולה להמתקת הדינים

כ' בס' תפלה למשה מהה"ק ר"מ מסאמבור בהקדמתו, וכאשר שמעתי ממו"ר א"ק מהרי"י מלובלין שאמרו בשם רבו בעל ספר נועם אלימלך, להמתיק דינים שכשאמרים תורה ומחדשים דבר נעשה שמים חדשה ושם לא חלים כלל וכלל, ואשר מקדם ה' דינים ח"ו נעשים רחמים גמורים כעכפ"ח בנג"מ עכ"ל.

(אהל אלימלך אות עב)

סגולה לפרנסה שהסחורה לא תהיה נמאסת בעיניו

כ' בס' דברי ישראל ח"א דף ל"ב ע"ב, אמר הה"ק ר' יחזקאל מקאזמיר זצ"ל בשם הרבי ר' אלימלך זצוק"ל, שהאדם יכול לפרנס את עצמו אפילו אם לא יהי' לו למכור רק קסמין היינו עצים דקים, רק שהסחורה לא יהי' נמאסת בעיניו, דכשהסחורה נמאסת זהו סימן ללא טובה.

(אהל אלימלך אות נז)

צילום שער הספר 'נועם אלימלך' דפוס ראשון שמקובל כסגולה למקשה לילד ולכל חולי לשים מראשותיו של החולה וירפא

(אהל אלימלך אות סב)

בכוונת רחמנא אמר תקעו ממתיקין הגבורות ונהפכין לרחמים

כמו שאמר אדוני מורי ורבי הרב הקדוש רבינו אלימלך זצוק"ל על הגמרא למה תוקעין רחמנא אמר תקעו, ופירש הוא ז"ל שהגמרא מקשה למה תוקעין כלומר מה היא הכוונה של התקיעות, ותירץ רחמנא אמר תקעו פירוש שזאת תהיה עיקר הכוונה לעשות רצון הבורא ב"ה ועל ידי תקיעתנו לעשות רצון הבורא ב"ה אנו ממתיקין הגבורות ונהפכו לרחמים.

(מאור ושמש רמזי ראש השנה ד"ה אשירי)

על ידי שבירת היצר זוכה לשפע רב טוב

וכמו שפירש בספר נועם אלימלך (פ' מקץ ד"ה ויראו האנשים) על פסוק ירד ירדנו בתחילה לשבר אוכל, וז"ש שעל ידי שהיה יוסף שובר יצרו שהיה המשביר, על ידי זה נעשה יוסף הוא השליט כו', כי על ידי שמכניע אדם יצרו, מכניע כל המסכים המבדילין ההשפעות, כי השי"ת (תפלת יוצר לשבת) פותח בכל יום דלתות שערי מזרח ובוקע חלונות ריקוע, שחל"ן ר"ת נ'וצר ח'סד ל'אלפים שמשפיע מ"ג מדות הרחמים, רק שהמסכים העונות והיצר הרע מבדילין בפני החלונות כמו מסך להחלון שמונע האור, וכששובר המסכים [ממשין] רב טוב שפע מ"ג מדות הרחמים.

(זרע קודש פרישת מקץ)

כמעשים טובים בונים את בית המקדש ומפילים בתי הטומאה

ובנה אותה בקרוב בימינו בנין עולם, שבונה ירושלים ה' (תהלים קמז, ב) ובמה בונה אותה, "בימינו" על

(אהל אלימלך אות עב)

ידי הימים שלנו, שבכל יום כשאדם עובד אותו ית"ש, הכל לפי מעשיו בונה את ירושלים ובית המקדש, יש בונה ביום אחד שורה שלימה, ויש מניח למשל לבניה אחת, כן בונה האדם מישראל שעבוד ה' בכל יום, עד שיהיה נבנה בשלימות במהרה בימינו. וכן שמעתי מהרב הקדוש מורינו הרב אלימלך זצ"ל שכשעשה עליית נשמה ראה שנושאים את כלי הבית המקדש, ואמרו לו שהם אתם הכלים שהוציא הוא מהגלות, ופעם אחת אמר שנפלה בית טומאה אחד בצורה גדולה מאוד, ובכל יום עולים אלפי אלפים בעלי מלאכות בנאים לבנות החומה, אבל יש לי שומר טוב, שכשהרב מורינו הרב יעקב יצחק מלאנצהוט מתפלל תפילת י"ח מתפילת מנחה מפיל כל מה שבונים, והבנתי דבריו הקדושים, שמפיל זה, על ידי שעל ידי תפילתו בונה חומות ירושלים ובית המקדש, ולפי ערך שבונה חומות ירושלים לפי ערך זה מפיל בהבית הזה של טומאה, כי כשזה קם זה נופל.

(זרע קודש פרישת תצא)

הזהיר שלא יהרהר בדברי תורה קודם טבילת עזרא

שאי אפשר לו לאדם ששיג תכלית יראת ה' אלא אם נזהר בטבילת עזרא וכן פירש רש"י למעלה בדיבור המתחיל שאני ברכת המזון הביא רש"י לישנא אחרינא שאני תפלה דלית ביה קבלת מלכות שמים אבל קריאת שמע דאית ביה קבלת מלכות שמים שמקבל את הש"י לאדון ולמלך מיוחד אסור להרהר בו עד שיטבול, הרי שבלתי אפשר לידע מה היא יראה שילמוד ויתפלל ברתת ובויע כי אם שיהיה נזהר בטבילת עזרא. ואם הוא לומד או מתפלל ואינו נזהר בטבילה זו אי אפשר בשום אופן להגיע לגופי תורה ומצות. ואם הוא לומד ספרי קבלה והוא בלתי טהור יוכל לבא חלילה על ידי ברתת ובויע כי אם שיהיה נזהר בטבילת עזרא. ואם הוא לומד או מתפלל ואינו נזהר בטבילה זו אי אפשר בשום אופן להגיע לגופי תורה ומצות. ואם הוא לומד ספרי קבלה והוא בלתי טהור יוכל לבא חלילה על ידי זאת היה מחמת שהיו לומדים תורה ולא נזהרו בטבילה זו והכת שבת צבי ימח שמם שהיו אז בימים ההם ומוזה נעשו אפיקורסים שלמדו ספרי קבלה בטומאת הגוף והיה העולם שמם עד שבאו שני המאורות הגדולים לעולם בעל שם טוב הקדוש ואדמו"ר הרב רבינו אלימלך נשמתו בגני מרומים והם פתחו שער לה' צדיקים יבואו בו שלא יהרהר אדם שום הרהור תורה עד שיטבול עצמו לקריו שחכמי הגמרא לא בטלוהו אלא מפני שאין רוב הציבור יכולין לעמוד בה אבל אותן האנשים הרוצים להשיג גופי התורה ומצות צריכין להיות נזהר מאד בטבילה זו. ועוד זאת אנו למדין מסמיכת הכתובים והודעתם לבניך ולבני בניך וסמך ליה יום אשר עמדת וגו' שזאת גם כן בלתי אפשר ללמוד לתלמידים ולהכניס בלבם יראת ה' אם אינו נזהר בטבילה זו.

(מאור ושמש פרישת אמור ד"ה ונראה)

דיבור אחר מעריב קודם השינה

כ' בס' זוהר חי פ' בחקותי דף ט' וז"ל רבינו אלימלך לא הי' מדבר שום דיבור אחר מעריב עד אחר השינה.

(אוהל אלימלך אות קב)

שני דפים גמרא עם רא"ש מועיל יותר מתענית

כ' בס' נתיב מצותיך שביל אמונה שביל ה' וז"ל ילמוד חמשה דפין גמרא עם רא"ש כאשר צוה רבינו אלימלך ואמר ששני דפין גמרא עם רא"ש מועיל יותר מן התענית.

(אהל אלימלך אות קד)

7172759@gmail.com

לקבלת הגיליון 'באר בשדה' הי"ו"ל בס"ד מדי שבת בשבתו אפשר ליצור קשר במייל:

זכרון להולכים

הרה"ח רבי משה יהודה שפונד ז"ל נלב"ע באשמורת יום הפורים דפריזים התשפ"ד

הילד שנולד מברכתו של הצדיק משטפנשט

בפרעות הנוראות של 'פרעות בוקרשט' הידועות, תמיד סיפר מהאימה והפחד שהיה אצלם בעת שהתחבאו בביתם וראו את הטבח הנורא מבעד לחלונות כשרבים מתושבי הרחוב שדדו וטבחו האנטישמיים הרומניים ימ"ש, בני המשפחה שמעו מעבר לדלת את התדיינותם של הרשעים ימ"ש אם להכנס אל הבית, לאחר דקות ארוכות שנדמו לנצח כשהם מתפללים ומתחננים לבורא עולם שיושיעם ויצילם מידי צר, שמעו את הקצין הרשע מכריז: "בבית הזה כבר היינו!" ובכך ניצלו בנס גלוי ממוות לחיים בחסדי השי"ת.

באותם השנים היה הולך עם אביו ז"ל להסתופף בצל הרה"ק רבי משה יהודה לייב מפאשאקאן זיע"א וזכה להשתתף בעריכת שולחנותיו הטהורים, עת שהה באותה תקופה בבוקרשט מחמת אימת המציק, בהיות העיר פאשאקאן בחזית המלחמה והעיר הגדולה בבוקרשט היה יחסית רגוע יותר, היה מדהים לראות איך שתיאר את הטיש של אחרון של פסח עת היה הרבי מזמר כמנהג אדמור"ר בית רוז'ין את ניגון ה"חסל סידור פסח" בתנועה המרטיטה המיוחסת לראש השושלת מרן המגיד הגדול ממעוזיטש זיע"א, והיה מתאר איך שפני הרבי היו אדומות ולוהטות בלבת שלהבת אש קודש, אחוז שרעפים שרוי בדביקות גדולה ואינו זז כמלוא נימה! ובעת ספרו זאת היו כל השומעים רואים בחוש איך שהוא עצמו כאילו עומד כעת ניצב "בשעת מעשה", וההתרגשות והרשימה ניכרת בין עיניו!

פרק מיוחד היתה התקשרותו להרה"ק מבאהוש זיע"א שעוד מילדותו ברומניה גדל על ברכיו והיה עבורו כאב לבן ממש, בכל יום כאשר שב מבית תלמודו בשעות הצהרים, היה נכנס לבית הרה"ק מבאהוש זיע"א שהיה קורא לו בחביבות "מיין משה'לי! ושוהה עד הערב בצל קדושתו לעמוד לימין צדקו, ורק לאחר ארוחת הערב היה שב לבית הוריו למנוחת הלילה, בשנים אלו ספג את עוצמות מסירות הנפש, עת ראה כמו עיניו את היהודים הפליטים הרבים שנדרו מחמת המלחמה הנוראה ר"ל, ביניהם כמה מגדולי ישראל, הרה"ק האמרי חיים מויזניץ זיע"א ובעל המנחת יצחק הגאון הגדול רבי יצחק יעקב וייס זצ"ל ועוד, שהשתכנו בבית הרה"ק מבאהוש זיע"א, שם מצאו מקום מקלט בחפץ לב, כמו"כ היה מתפלל באופן קבוע יחד עם אביו ז"ל שקבע את מקום תפילתו בבית מדרשו של הרה"ק מבאהוש זיע"א שהיה סמוך לביתם ברח' אולטני.

כן היה בקשר קרוב עם הרה"ק הנועם אליעזר מסקולען זיע"א, שבשנות בחרותו שם תחת שלטון הקומניזם ברומניה התפעל לראותו איך שלא מותר על קיצו של יו"ד להישאר נאמן לה' ולתורתו, וע"כ אהבו וחביבו מאוד והיה מפליא זאת בעיני בחורים אחרים ודורש מהם שילמדו ממנו, וכפי שסיפר לימים המנוח ז"ל שבאותם ימים קשים כשהיה מוכרח ללכת לבית הספר גם ביום השב"ק, היה מתחמק במסירות עילאית שלא לכתוב כשאר התלמידים בכדי שלא לחלל את השבת ח"ו, למרות הסיכון הגדול שהיה בכך.

הילד שנולד מברכתו הצדיק משטפנשט זיע"א הרה"ח ר' משה שפונד זצ"ל

סיפור ברכתו של הרה"ק משטפנשט זיע"א בהולדת רבי משה שפונד זצ"ל

סיפור הולדתו היתה אודות לברכתו של מרן הרה"ק משטפנשט זיע"א, לאחר שנים ארוכות שהוריו ציפו לזכות לפרי בטן וכבר נכנסו לעשור החמישי בחייהם, וכבר לפני נישואיהם היו שאמרו שלא יהיו להם ילדים ושינשא רק שלא יחיו לבדם, נכנסו אל הקודש למרן הרה"ק משטפנשט זיע"א וזכו לקבל את ברכתו שיזכו לבן זכר, ובלשון קדשו של הרה"ק: "מי אמר שלא יהיה להם זש"ק, שינשא ושיזכו להפקד בורעא חיא וקיימא, מי אמר שהרופאים יודעים מה אומרים, שינשא ויראו לכולם שהרבוש"ע יכול להושיע ולרפא את כולם". ואכן לפקודת השנה זכו ונולד להם בנם היחיד ה"ה המנוח ז"ל דבר הנס התפרסם ברבים והכל שחו בפליאה אודות ברכת הקודש שהתקיימה במלואה, את שמחת הברית ערכו בבוקרשט שכן המרחק לשטפנשט רב הוא, אולם הרבי שלח את ברכת קדשו כי הרך הנימול יזכה לישוב באהלה של תורה כל ימי חייו, ואכן דמותו של רבי משה הייתה נדיה בנוף הומוני של הימים ההם כבחור חסידי הדבוק בצדיקים ומתאבק בעפר רגליהם כל ימיו. מוסיף הרה"צ אב"ד שפיקוב שליט"א: בביקורו של ר' משה באנטווערפן הוא סיפר לי בעת ישבנו בצוותא בסעודת הילולא בביהמ"ד טשורטקוב, נולדתי בשנת תרצ"א, והרה"ק משטפנשט היה הסנדק שלי בברית.

רבים מתושבי עיר הקודש ירושלים השתתפו השבוע בהלווייתו של הרה"ח רבי משה יהודה שפונד ז"ל מזקני ופארי חסידי רוז'ין, שנלקח לבית עולמו בשם טוב ובשיבה טובה בשנת ה'צ"ב לימי חייו, העמיד דור ישרים בדרך התורה והחסידות, זכה לראות עולם בבניו לאחר שעבר את תלאות המלחמה הנוראה בניסו נסים בפטירתו אפשר לומר כי נפרדנו מאחרוני המקשרים בין דורנו לדורות הקודמים.

המנוח נולד ביום ג' אולול תרצ"ב, בעיר הבירה בבוקרשט שברומניה, כבן יחיד להוריו הרה"ח ר' שלמה זלמן שפונד ז"ל שהיה מחסידי הרה"ק משטפנשט, ולאמו מרת ליבא ע"ה בת הגה"ח רבי משה יהודה ליבער (שילער) זצ"ל רב ושו"ב בבוקרשט ומחסידי הרה"ק אדמו"ר מבאהוש זיע"א ובניו הק' מרן אדמו"ר הפאר ישראל זיע"א ומרן האדמורי"ם מפאשאקאן ואדו"ד זיע"א (יום פטירתו של ר' משה יהודה ליבער ר' ניסן תרצ"א ומנ"כ בבוקרשט ואביו של ר' משה יהודה ליבער ר' אליעזר נטמן בהר היותים).

המנוח זכה להתאבק בעפר רגליהם של צדיקי בית רוז'ין שהתגוררו באותם הימים במדינת רומניה, בעודו פעוט נכנסה אמו ע"ה אל הרה"ק רבי אברהם יהושע העשיל מאדו"ד זיע"א כשמחזיקה את בנה משה'לי בידה, וביקשה לקבל את ברכת קדשו שיגדל הילד להיות בדומה לאביה שעל שמו נקרא בישראל, באשר אביה הגה"ח רבי משה יהודה ליבער זצ"ל היה תלמיד חכם מופלג ודמותו של חסיד משכמו ומעלה, והיה תלמידו של הגה"ק בעל הייטב לב זיע"א [שכידוע כל תלמידיו שימשו ברבנות], שימש כרב ושו"ב בקהילת בוקרשט, אשר צדיקי בית רוז'ין בפרט ושאר הצדיקים בכלל הקפידו לאכול אך ורק מהשחיטה שלו, ואכן זכתה לקבל את ברכת הקודש שיגדל ויהיה כמו סבו! ברכה זו התקיימה במלואה, למרות הרוחות הרעות של פריקת עול שגשבו באותם ימים ל"ע ורבים חללים הפילו ר"ל, וכידוע שמהעיר בבוקרשט דאז לא יצאו לצערנו שומרי תו"מ למעט בודדים, ואפי' אלו שנשארו שומרי תו"מ, בודאי שלא הלכו בלבוש חסידי עטורים בזקן ופיאות, בכל זאת היה המנוח ז"ל שומר על קלה כבחמורה לבוש בחסידישער לבוש" ועטור בזקן ופיאות.

לימים כאשר נפגש פעם עם הרה"ק התורת מרדכי מויזניץ מאנסי זצ"ל, אותו הכירו עוד משנות בחרותו בבוקרשט, התפלא הרה"ק מאד לראות איך "יהודי שגדל בבוקרשט עטור בזקן ופיאות!" ואמר לסובביו שיביטו ויראו בפלא הגדול שהינו גבורה ותעצומות נפש וממש בודדים נשארו כך.

בשנות המלחמה עבר את מאורעותיה וניצל בניסו נסים, למרות שיהודי בבוקרשט לא נשלחו למחנות השמדה נגורו עליהם סנקציות נוראיות ועברו התעללויות קשות, לימים סיפר שבילדותו תפרה עבורו אמו ע"ה נעליים מבד וקרטון כי לא היה אפשרות ליהודים לרכוש בחנויות נעליים וכך התהלך ברגליו, כשהיה אך בגיל תשע באמצע חורף של שנת תש"א ראה כמו עיניו את חרב המשחית

סיפורי מופת

צרוך סיפורים מופלאים אודות כוחו של האדמו"ר הרה"ק רבי אברהם מתתיהו משטפנשט זיע"א, מפיו של הרה"ח ר' משה שפונד זצ"ל

בהתרגשות את ראיית הצדיק משטפנשט שהמשיך עליה רפואה שלימה לעיניה.

סיפור מפליא נוסף התהלך בין תושבי עירתינו, הרץ. ילדה קטנה, בת לאחד מאנ"ש, אבדה ביום בהיר, ועקבותיה לא נודעו.

בני המשפחה המודאגים פנו לעזרת תושבי העיירה שיבואו לסייע להם בחיפושם, אחרי שחקרו ובדקו כל פינה אפשרית בביתם, בחצר, במרתף וברחובות הסמוכים. בעזרת השכנים והידידים, סרקו המחפשים את כל רחבי העיירה, ואפילו בשדות הסמוכים חיפשו - ברם, למגינת לבם, הילדה לא נמצאה, ודאגה גדולה לגורלה קיננה בלב כולם.

מלאי דאגה התכנסו בני המשפחה וקרוביהם לטכס עצה מה עוד ניתן לעשות, בלב מלא דאגה וחרדה לשלום הפעוטה.

כשעיניהם דומעות ושפתותיהם רוחשות פרקי תהלים, הציע אחד הנוכחים לאבי הילדה להתקשר מסניף הדואר לבית הרבי משטפנשט, ולבקש ממנו שיפעל בעבורם ישועה במהרה.

תמונה נדירה של הרה"ק משטפנשט זיע"א חבוש בקאלפיק

באותם ימים היה הטלפון דבר נדיר ביותר, ורק בדואר הראשי באותה עיירה היה מכשיר טלפון. אולם גם בבית הרבי היה טלפון, ששימש את החסידים שהתגוררו במרחקים לבקש את ברכת קדשו.

מיד אץ האבא להתקשר אל הרבי, וסיפר לו את האסון הקשה. השיב הרבי על אתר: "לכו וחפשו במרתף ביתכם". וכך סיים את השיחה הקצרה בברכה כדרכו בקודש.

בני המשפחה שכמובן כבר חיפשו קודם לכן במרתף, נטו שלא לחפש שם כלל, נהיר היה להם כי לא יתכן כדבר הזה. אולם אחד מבני המשפחה, עם אמונת חכמים אמיתית, רץ לקיים את מצוות הרבי, והנה, לתדהמתו, שמע קול בכי עולה מן המרתף, מיד רץ לרדת למרתף, ומצאו שם את הילדה בריאה ושלימה. התברר כי ידה למשחקה לשם, ונרדמה לה באחת הפינות, וכך לא נמצאה כל זמן החיפושם, אולם הרבי זיע"א בעיניו הטהורות חזה את הנעשה, "דמיטמרין גליין ליה"!

זכותו יגן עלינו ועל כל ישראל.

(מאת הרה"ח אברהם שפונד הי"ו, שהעלה את סיפורי המעשה על הכתב ממה שמעו מאביו זצ"ל ופורסמו לראשונה במסילות גליין ל')

אדמו"ר הרה"ק רבי אברהם מתתיהו משטפנשט זיע"א היה נוהג פעם בשנה לסובב בעירות הסמוכות לשטפנשט, לפגוש את חסידיו ואת שאר התושבים היהודיים באותם עיירות, שכולם כאחד נהרו להתברך מפי קדשו, ליטול עצה ממנו או להתחמם בדרך עבודתו בקודש. אחת מן העיירות הללו הייתה הרץ (ברומניא: הרצה) הסמוכה לדורוהוי. באזור זה נמנו רובם ככולם של היהודים על חסידיו משטפנשט.

בעירה זו גר סבי הרה"ח ר' יצחק לייב שפונד ז"ל. למעשה, היה סבי ז"ל יליד סטאניסלב שבגליציה (כיום אוקראינה), והיה נמנה על חסידיו של הרה"ק אדמוה"ז מטשורטקוב זיע"א, אלא שבמלחמת העולם הראשונה ברח הוא ומשפחתו לרומניה, ושם דבקו במרן משטפנשט זיע"א.

לפנינסתו היה סבי רוקח תרופות ומוכרם לתושבי העיירה. פעם אחת חלתה סבתי רחל לאה ע"ה בעיניה, וכל הרפואות שניתנו לה, בין ע"י סבי, ובין ע"י מרשמים מהרופא האיזורי, לא הועילו במאומה, ומצב עיניה הלך והתדרדר.

כאשר הגיע מרן משטפנשט זיע"א לעיירתם, הודרו סבי ונכנס אליו עם קויטל, בו הוא מזכיר כי אשתו חלתה כעיניה ואין לה מרפא. שאלו מרן משטפנשט זיע"א: מדוע לא באה היא אלי? השיב סבא: לא חשבתי על כך שהיא היתה צריכה לבוא. אמר לו הרבי זיע"א: גוט, ווען איך וועל ארויס פארין פון דעם שטייטל, זאל זו שטיין לעבען די טיר פון שטוב, און דו וועסט מיט קומען מיט מיה און בשעת מיר וועלין אריבער פארין רעם שטוב זאלסטו מיר וויזען א ווי זי שטייט (טוב, כאשר אני אסע מן העירה, תעמוד ליד דלת הבית, ואתה תבוא עמי ותראה לי בזמן שנעבור ליד הבית היכן היא עומדת).

וכן היה, שביום צאתו של הרבי מן העיירה, עמדה סבתא בפתח הבית, מקום ממנו יכלה לראות את שיירתו של הרבי חולפת, וכשפנה הרבי לצאת התלווה אליו סבי, וכשעברו ליד הבית הראה לרבי זיע"א היכן היא עומדת.

הסתובב מרן זיע"א לכיוון הבית, והביט בעיניו הטהורות לעברה.

כשחזר סבי לביתו, מצא את אשתו בריאה ושלמה, כאילו לא אירע דבר, וכח ראייתה חזר אליה בכל מאת האחוזים.

זכתה סבתא לאריכות ימים ושנים, ועד יומה האחרון ראתה היטב בעיניה, והיתה מספרת

תמונת זקינו שעל שמו נקרא הרה"ח ר' משה יהודא ליבר זצ"ל ש"ב דבוקרסט

מצבת זקינו רבי משה יהודה ליבר זצ"ל ש"ב דבוקרסט בבית העלמין בבוקרסט

בעת שמחת הקידושא רבה להולדת נכדתו של הרה"ק מסקולען זיע"א (הרבנית שטערן תליס"א מב"ב) השתתף בה המנוח, הרה"ק מסקולען נשא דברים אל היהודים שהשתתפו שם, ובפרט כיוון את דבריו אל הנוער הצעיר ועוררם בדבריו בגודל קדושת השבת והצורך לשמרו במסירות נפש, ותוך כדי הדברים בעמדו על רגליו הצביע על הנער 'משה שפונד' והכריז קבל עם ועדה שממנו יראו וילמדו איך מוסרים נפש למען שמירת השבת! קשר זה נשמר לאורך השנים עת שהמנוח היה עומד בקשר מכתבים עם הרה"ק מסקולען זיע"א, וכן היה צמוד בקירות לבבו של הרה"ק המאור ישראל מסקולען זיע"א שהכירו היטב משנות חברותו שם בבוקרשט.

המשך בעמוד 2

בשולחן הטהור של הרה"ק מבהאוש זצ"ל בביהמ"ד של הרה"ק מאפסא ביאס רומניה בדרכם לציון הרה"ק אדמוה"ז משטפנשט זיע"א

הרה"ח ר' משה שפונד זצ"ל יחד עם רבו מבהאוש זיע"א במסע לקברי הצדיקים אצל הרה"ק אדמוה"ז מבהאוש ובני ואצל הרה"ק אדמוה"ז משטפנשט ביאס רומניה

בצעירתו עם האדמו"ר מבהאוש זצ"ל